

Sygn. akt V U 44/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Kołodziej Michałowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2016r. w Słupsku

sprawy z odwołania **T. T.** od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 08.01.2014r., nr (...). (...).1. (...).2013

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. zmienia zaskarżoną decyzję w części, w ten sposób, że:
 - a. orzeczenie o niepełnosprawności wydaje się do 16.07.2018 r.
 - b. stwierdza, że ubezpieczona nie jest zdolna do pracy,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt: V U 44/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona T. T. odwołała się od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. z dnia 08.01.2014 r., nr (...). (...).1. (...).2013. Orzeczeniem tym utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., który zaliczył ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wniosła o uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej:

1. określenia stopnia niepełnosprawności,
2. czasu na jaki zostało wydane,
3. ustalenia, że jest zdolna do pracy w warunkach chronionych,
4. ustalenia, że nie potrzebuje pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W uzasadnieniu podniosła, że sytuacja zdrowotna pogorszyła się, nie jest zdolna do pracy, cały czas pomaga jej rodzin a, leczy się od sierpnia 2009 r.

Organ rentowy – Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. (...) w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Na uzasadnienie swego stanowiska organ wskazał, iż aktualny stan zdrowia ubezpieczonej nie kwalifikuje jej do wyższego stopnia niepełnosprawności niż umiarkowany.

Ubezpieczona ma naruszoną sprawność organizmu, co powoduje ograniczenia w funkcjonowaniu społecznym, ale nie jest całkowicie zależna od otoczenia, nie wymaga pielęgnacji w zakresie higieny i czynności samoobsługowych, ani karmienia, nie wymaga stałej opieki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

T. T. urodziła się (...) Z zawodu jest drobiarzem przemysłowym. Ostatnio pracowała jako sprzątaczką. Od 6 lat nie pracuje.

bezsporne

Powódka jest upośledzona umysłowo w stopniu lekkim, występuje u ubezpieczonej zespół psychoorganiczny otepienny o lekkim nasileniu.

Z przyczyn psychiatrycznych jest zaliczana jest do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na okres 3 lat od daty badania tj. 16.07.2015 r. Daty powstania niepełnosprawności nie można dokładnie ustalić – najprawdopodobniej istnieje od sierpnia 2013 r. Aktualny stan zdrowia ubezpieczonej czyni ją całkowicie niezdolną do pracy, także w warunkach chronionych.

dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 39, 70, 71, 83, 84 akt, opinia biegłego z zakresu psychologii k. 45, 61, dokumentacja medyczna k. 53, 93 - 95, dokumenty w aktach (...).

Orzeczeniem z dnia **10.10.2013 r.** (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zaliczył T. T. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie wydał do 30.09.2014 r. Wskazał, że ubezpieczona powinna być zatrudniona w warunkach chronionych i nie zachodzi co do niej konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 10.10.2013 r. – akta organu rentowego;

Orzeczeniem z dnia **08.01.2014 r.** Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności z dnia 10.10.2013 r., wskazując, iż T. T. jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do pracy w warunkach chronionych.

dowód: orzeczenie z 08.01.2014 r. - w aktach organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego T. T. jest zasadne w części.

W niniejszej sprawie ubezpieczona domagała się zmiany orzeczenia o niepełnosprawności poprzez uznanie wyższego stopnia niepełnosprawności, dłuższego czasu na jaki orzeczenie zostało wydane, ustalenie, że nie jest zdolna do pracy i potrzebuje pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Organ rentowy podniósł, że ubezpieczona wprawdzie jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, ale tylko w stopniu umiarkowanym, a w warunkach chronionych jest zdolna do pracy.

Zatem w niniejszej sprawie Sąd ocenił zasadność orzeczenia o niepełnosprawności Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w G., którym to orzeczeniem utrzymano w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności.

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997, Nr 123, poz. 776).

W myśl art. 3 ust 1 pkt 1, 2, 3 cytowanej ustawy, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Stosownie natomiast do treści art. 4 ust. 1, 2 i 3 powołanej ustawy:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;

- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;

- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Powyższa systematyka oznacza, że sam fakt występowania konkretnego schorzenia nie jest wystarczający do zaliczenia do konkretnego stopnia niepełnosprawności. Konieczna jest ocena nasilenia objawów i dolegliwości.

Sąd miał na uwadze, iż dla oceny, czy dana osoba zalicza się do osób niepełnosprawnych, a jeśli tak, to do którego stopnia niepełnosprawności należy ją zakwalifikować, niezbędne są wiadomości fachowe z zakresu różnych specjalności medycyny, stosownie do schorzeń, na które cierpi osoba zainteresowana.

W celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości, Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu psychiatrii oraz z opinii biegłego sądowego psychologa.

Biegły z zakresu psychiatrii po przeprowadzeniu badań stwierdził u ubezpieczonej umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Sąd w pełni podzielił powyższą opinię, która poparta została nie tylko posiadanymi przez biegłego wiadomościami specjalnymi, ale również znalazła pełne odzwierciedlenie w dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w aktach sprawy, poparta została wnioskami z opinii biegłej psycholog, analizą materiału dowodowego tak odnośnie okoliczności faktycznych, jak i przedstawionej dokumentacji medycznej i wywiadami lekarskimi.

Sąd ocenił opinie jako prawidłowe z punktu widzenia wymagań logiki i rozumowań przeprowadzonych w ich uzasadnieniach, a w konsekwencji uznał je za przekonujące. Nadto w ocenie Sądu biegli w sposób wyczerpujący udzielili odpowiedzi na postawione pytania, w sposób jasny i jednoznaczny wskazali, na jakiej podstawie wyciągnęli konkretne wnioski.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe opinie przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Zważyć należy, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie

może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

Powódka zgłosiła zarzuty do opinii, które w ocenie Sądu są nie merytoryczną polemiką z wnioskami biegłych.

Powódka podnosiła, że leczy się już od sierpnia 2009 roku, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w orzeczeniu wyższego stopnia niepełnosprawności.

Należy jednak zauważyć, że prowadzenie leczenia i istnienie stany chorobowego nie potwierdza istnienia uszczerbku na zdrowiu wywołującego niepełnosprawność. Nie wszystkie stany chorobowe są bowiem nasilone na tyle, by przesądzać o niepełnosprawności. Długość procesu chorobowego również nie jest przesłanką do określenia stopnia niepełnosprawności.

Opierając się na wynikach dowodu z opinii biegłego psychiatry Sąd ustalił, że zachodzi potrzeba wydania orzeczenia o niepełnosprawności na dłuższy czas oraz ustalenia, że powódka jest całkowicie niezdolna do pracy.

W tym zakresie Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 47714 § 2 kpc w zw. z art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r.

Z tych samych względów wnioski z opinii stały się podstawą ustalenia, że ubezpieczona jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym. Zgodnie zaś z treścią art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. co do takiej osoby może zachodzić potrzeba czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Wymaganie stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji dotyczy wyłącznie osób z orzeczonym znacznym stopniem niepełnosprawności (czyli innych niż powódka).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonej co do stopnia niepełnosprawności i potrzeby stałej lub długotrwałej opieki i pomocy nie jest zasadne i na podstawie art. 47714 § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie w tej części.

Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Kołodziej Michałowicz